

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1CdoR/12/2024
Identifikačné číslo spisu: 1423201594
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2025
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1423201594.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávneného/otca A. Z. Š., narodeného XX. H. XXXX, Z., F. XXXX/XX, zastúpeného L/R/P advokáti, s.r.o., Bratislava, Slávičie údolie 6, IČO: 52 735 354, proti povinnej/matke H. B. H., narodenej X. X. XXXX, L., X. XXXX/XX, o nariadenie výkonu rozhodnutia vo veci úpravy styku s maloletou V. H., narodenou XX. C. XXXX, bytom u matky, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, Bratislava, Vázovova 7/A, vedenej na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. B4-57Em/3/2023, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 29. mája 2024, sp. zn. 13CoE/3/2024, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Trnave z 29. mája 2024 sp. zn. 13CoE/3/2024 sa z r u š u j e a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 5. decembra 2023 č. k. B4-57Em/3/2023-225 návrh na nariadenie výkonu rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 9. septembra 2022 č.k. 11Pc/14/2021-183 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava IV z 9. novembra 2022 č.k. 11Pc/14/2021-199 zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 376 ods. 1, § 372, § 374, § 375 a § 377 ods. 2 CMP a návrh otca na nariadenie výkonu rozhodnutia zamietol ako nedôvodný. V súvislosti s rozhodnutím uviedol, že účelom konania o výkon rozhodnutia je zabezpečiť jeho výkon. Poukázal na skutočnosť, že ak došlo k splneniu povinnosti, je to osobitným dôvodom pre zastavenie výkonu rozhodnutia (§ 390 ods. 1 písm. e) CMP), pričom ide o postup po nariadení výkonu rozhodnutia. Uvedené preto predpokladá, že v čase nariadenia výkonu rozhodnutia povinnosť nie je plnená. V konkrétnom prípade súd nezistil dôvod na nariadenie výkonu rozhodnutia (a na prípadný postup smerujúci k vynúteniu plnenia povinnosti matkou), nakoľko matka preukázala, že plní povinnosť stanovenú jej rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 11Pc/14/2021-183 zo dňa 9. septembra 2022 umožňovať otcovi v tomto rozhodnutí upravený styk. Skutočnosť, že v minulosti opakovane nastali situácie, kedy sa styk otca podľa vykonateľného rozhodnutia nezrealizoval, matka nepopierala, uvádzala ale, že sa jednalo o situácie vyvolané zdravotným stavom maloletej. Styk sa aktuálne realizuje

podľa vykonateľného rozhodnutia, účelom výkonu rozhodnutia nie je stanovovať náhradné termíny za v minulosti neuskutočnený styk, ani sa nejedná ani o prevenciu. Uviedol, že úlohou matky je, aby vyvinula maximálnu snahu, aby bol rozsah styku zachovaný v maximálnom rozsahu a to aj v prípade výskytu (výnimočnej) situácie.

1.2. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP s tým, že konanie otca nemožno vyhodnocovať ako šikanózne alebo odôvodňujúce priznať matke nárok na náhradu trov konania podľa § 55 CMP.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie oprávneného (vo veci samej) a povinnej (vo výroku o trovách konania) uznesením z 29. mája 2024 sp. zn. 13CoE/3/2024 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Rozhodol bez nariadenia pojednávania a podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP sa s napadnutým rozhodnutím v celom rozsahu stotožnil. Uviedol, že nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie uvedenej v rozhodnutí súdu prvej inštancie a to, že pokiaľ povinná plní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie o úprave styku oprávneného s maloletým dieťaťom, nie je dôvodným na návrh oprávneného nariadiť výkon takéhoto rozhodnutia z dôvodu, že povinná si v minulosti, pred viac ako tromi mesiacmi, riadne neplnila svoje povinnosti vyplývajúce jej z právoplatného rozhodnutia súdu a že návrh oprávneného na výkon súdneho rozhodnutia o styku oprávneného s maloletou nemožno vyhodnotiť ako šikanózne.

2.1. Odvolací súd vo vzťahu k odvolaniu oprávneného uviedol, že súd prvej inštancie ustanovenie § 376 ods. 1 interpretoval tak, že pokiaľ z exekučného titulu nevyplýva právo oprávneného na náhradu za nezrealizovaný styk oprávneného s maloletou, tak len pre neposkytnutie zo strany povinnej náhradného styku oprávneného s maloletou nie je dôvodným nariadiť výkon súdneho rozhodnutia o úprave styku oprávneného s maloletou za situácie, kedy sa styk oprávneného s maloletou po dobu viac ako 3 mesiace už riadne realizuje. Odvolací súd dodal, že v rámci konania o výkon rozhodnutia o styku otca s maloletým dieťaťom súd nie je oprávnený judikovať nové práva a povinnosti účastníkov konania a následne zabezpečovať výkon takto novo judikovaných povinností. Priznanie oprávnenému práva na náhradný styk s maloletou by bolo priznaním mu iných práv, ako mu boli priznané vykonávaným právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, pričom súd uskutočňujúci výkon právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu nie je vo vykonávanom konaní oprávnený oprávnenému takéto práva priznávať. Právo na styk rodiča s dieťaťom môže byť rodičovi priznané len v konaní vo veci samej o úprave styku rodiča s maloletým dieťaťom, prípadne neodkladným opatrením súdu. Na takomto závere nemení nič ani námietka oprávneného o preventívnom charaktere mimosporového konania. Preto odvolací súd považuje právne posúdenie veci súdom prvej inštancie za vecne správne a odvolacie námietky oprávneného za nedôvodné. Nemal preukázané splnenie podmienok na nariadenie výkonu, pokiaľ oprávnený tvrdil, že povinná nenahradila oprávnenému styk v 6 minulých stretnutiach, nakoľko takáto povinnosť nevyplýva práve z vyššie uvedeného rozhodnutia a ani z úpravy v § 376 ods. 1 CMP. Doplnil, že rodič, ktorému bolo priznané právo na styk s dieťaťom súdnym rozhodnutím, má právo na realizáciu tohto styku aj v prípade, že dieťa je choré, pravdaže za podmienky, že to zdravotný stav dieťaťa umožňuje.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) CSP a mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku I. spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnu otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi vyriešená formuloval tak:

a) či je potrebné výkon rozhodnutia nariadiť aj v prípade, že sa vykonávané rozhodnutie síce plní, avšak ku dňu rozhodnutia neboli nahradené v minulosti nezrealizované styky oprávneného s maloletou, t. j. či je náhradný termín styku imanentná súčasť práva na styk v prípade, ak sa styk rodiča nezrealizuje z dôvodov, ktoré nespočívajú v osobe oprávneného rodiča, a to bez potreby osobitnej úpravy tohto práva v rozhodnutí vo veci samej,

b) či Oprávnený má alebo nemá právo na styk s maloletou v čase choroby maloletého dieťaťa.

Nesúhlasil s právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v bode 8. rozhodnutia a v tejto súvislosti poukázal na znenie § 376 ods. 1 CMP, ako aj Vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 413/2023 Z. z., ktorou sa mení vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých v znení neskorších predpisov, došlo k zmene ustanovenia § 3 a to k zrušeniu povinnosti súdu skúmať, či existujú na strane

povinej osoby ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa nepodrobuje rozhodnutiu. Dôvodová správa konštatuje, že zisťovanie ospravedlniteľných dôvodov mohlo byť zneužívané jedným z rodičov a mohlo by byť v rozpore s najlepším záujmom maloletých. Takýto výklad ustanovenia zákona CMP týkajúci sa výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých preto pokladá dovolateľ za formalistický, v rozpore s čl. 3, čl. 4, čl. 5 a čl. 18 Dohovoru o ochrane práv dieťaťa. Z podaného návrhu ako aj neskorších vyjadrení je zrejmé, že povinná svoju povinnosť nespĺnila a odvolací súd sa nezaoberal ani následným porušením povinností z 24. februára 2024 a 29. februára 2024. Na podporu tvrdení poukázal na Rozsudok ESLP zo dňa 10. januára 2017 vo veci 32407/13 - Kacper Nowakowski proti Poľsku, kde sa uvádza... „Byť spolu znamená pre rodiča a dieťa jeden zo základných prvkov rodinného života, a to napriek rozkolom vo vzťahoch rodičov“... „prísnejšia kontrola je nutná tam, kde ide o obmedzenia napr. práva styku.“ Tiež na Rozsudok ESLP zo dňa 27. októbra 2011 vo veci Bergmann proti Českej republike, v ktorom súd skonštatoval: „Z článku 8 Dohovoru vyplýva právo rodiča na to, aby boli prijaté opatrenia, ktoré mu umožnia styk so svojím dieťaťom aj povinnosť vnútroštátnych orgánov takéto opatrenia prijať. Podľa súdu je potrebné na tieto zásady prihliadať tak, aby sa uplatnili tiež v prípade sporov medzi rodičmi ohľadne styku s dieťaťom (viz, mutatis mutandis, Mihailová proti Bulharsku, č. 35978/02 z 12. 01. 2006). Pozitívne záväzky sa okrem toho neobmedzujú iba na zaistenie toho, aby sa mohlo dieťa navrátiť k svojmu rodičovi alebo s ním byť v styku ale zahrňujú aj súbor prípravných opatrení, ktoré umožňujú tohto výsledku dosiahnuť.“ Dovolateľ vyjadril nesúhlas s právnym názorom zaujatým odvolacím súdom v bode 9.1 až 9.3. rozhodnutia, a v tejto súvislosti uviedol, že styk s maloletou sa nerealizoval z iného dôvodu ako je dôvod na strane oprávneného, pričom je v príkrom rozpore s najlepším záujmom maloletej, aby jej bol náhradný termín umožnený len ak je to v rozsudku výslovne uvedené. Nejde podľa jeho názoru o novo judikované právo, ale o rovnaké právo na styk a rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obom rodičom a jeho právo na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov (§ 24 ods. 5 Zákona o rodine). S právnym názorom v bode 9.6. rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ nesúhlasil s poukazom na čl. 3 a § 28 ods. 1 písm. a) Zákona o rodine. Poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zaunegger v. Germany, číslo 22028/04, kde súd v bode 38. konštatoval, že „spoločnosť druhého rodiča a dieťaťa predstavuje základný prvok rodinného života, aj keď sa vzťah medzi rodičmi rozpadol, a domáce opatrenia, ktoré bránia takémuto užívaniu, predstavujú zásah do práva chráneného čl. 8.“ S názorom uvedenom v bode 9.7. rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ súhlasí, ale vidí potrebu túto otázku definitívne zo strany odvolacieho súdu vyriešiť, vzhľadom na rozdielnu rozhodovaciu prax nižších súdov.

4. Povinná sa k dovolaniu nevyjadřila, kolízny opatrovník nechal rozhodnutie na úvahe súdu.

5. Dovolanie je podané vo veci výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých. Toto mimosporové konanie je od 1. júla 2016 upravené v CMP (§ 370 a nasl.). Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania v posudzovanej veci, CMP v § 76 a § 77, ktoré obsahujú niektoré ustanovenia o dovolaní, neustanovuje inak. Prípustnosť dovolania povinej bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnený zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je podané dôvodne.

7. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho

posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Otázka relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, vysvetlil jej podstatu a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

10. Ako prvú položil dovolateľ právnu otázku, „či je potrebné výkon rozhodnutia nariadiť aj v prípade, že sa vykonávané rozhodnutie síce plní, avšak ku dňu rozhodnutia neboli nahradené v minulosti nezrealizované styky oprávneného s maloletou, t. j. či je náhradný termín styku imanentná súčasť práva na styk v prípade, ak sa styk rodiča nezrealizuje z dôvodov, ktoré nespočívajú v osobe oprávneného rodiča, a to bez potreby osobitnej úpravy tohto práva v rozhodnutí vo veci samej.“

10.1. Odvolací súd ako aj súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založili na tom, že pokiaľ povinná plní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie o úprave styku oprávneného s maloletým dieťaťom, nie je dôvodný návrh oprávneného nariadiť výkon rozhodnutia z dôvodu, že povinná v minulosti neplnila svoje povinnosti. Právnu otázku teda vyriešil tak, že pokiaľ z exekučného titulu nevyplýva právo oprávneného na náhradu za nezrealizovaný styk oprávneného s maloletou, tak len pre neposkytnutie náhradného styku oprávneného s maloletou zo strany povinnej nie je dôvodným nariadiť výkon súdneho rozhodnutia o úprave styku oprávneného s maloletou podľa § 376 ods. 1 CMP.

10.2. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania dovolací súd dospel k záveru, že takto nastolená právna otázka spĺňa obsah náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP a následne skúmal jej dôvodnosť.

11. Výkon rozhodnutia týkajúci sa maloletých detí, teda tzv. personálna exekúcia, je predovšetkým upravený v Civilnom mimosporovom poriadku v jeho 4. časti v ustanoveniach § 370 až § 391; ďalej je upravený vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

č. 207/2016 Z.z. z 27. júna 2016 (ďalej len „Výhláška“), ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých, po zmene vyhláškou č. 413/2023 Z.z. zo 16. októbra 2023, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 392 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok po dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Ministerstvom školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (účinná v čase rozhodovania odvolacieho súdu). Základným predpokladom pre uskutočnenie výkonu rozhodnutia je v prvom rade existencia vykonateľného exekučného titulu. V danej veci je exekučným titulom rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 9. septembra 2022 č.k. 11Pc/14/2021-183. Vykonateľnosť v prípade rozsudkov je upravená v § 232 CSP, ktorú v tomto prípade môžeme jednoznačne použiť s prihliadnutím na ust. § 2 ods. 1 CMP. Podľa § 232 ods. 2 CSP ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Plnenie môže byť peňažného aj nepeňažného charakteru, napr. umožnenie styku oprávneného s maloletým dieťaťom. Konanie o výkon rozhodnutia vo veci maloletých je možné začať podľa § 376 ods. 1 CMP na návrh alebo podľa § 376 ods. 2 CMP aj bez návrhu.

11.1. Ak vychádzame z celkového znenia ustanovenia § 376 ods. 1 CMP, súd by mal začať konanie o výkon rozhodnutia len vtedy, ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, teda ak súd má vedomosť o tom, že rozhodnutie nebolo dobrovoľne plnené. Uvedený postup vyplýva aj podľa § 3 ods. 1 Výhlášky, podľa ktorej súd po podaní návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 zákona) alebo po začatí konania, ktoré sa začína bez návrhu (§ 376 ods. 2 zákona), pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia zisťuje, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu.

11.2. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že pokiaľ povinnej rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 9. septembra 2022 č.k. 11Pc/14/2021-183 ukladá povinnosť umožňovať oprávnenému styk s maloletým dieťaťom v dobe určenej týmto rozhodnutím, pričom mu uvedené nebolo opakovane povinnou umožnené, povinná sa takýmto rozhodnutiu nepodrobila (teda ho neplnila). Nakoľko uvedeným konaním povinnej márne uplynula lehota na niektoré z plnení určených rozsudkom, takýto

rozsudok je vykonateľným. Preto aj napriek tomu, že z exekučného titulu priamo nevyplýva právo oprávneného na náhradu za nezrealizovaný styk oprávneného s maloletým, je dôvodným nariadiť výkon súdneho rozhodnutia o úprave styku oprávneného s maloletým podľa § 376 ods. 1 CMP. Vzhľadom na uvedené odvolací súd a tiež súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdili. Pri svojom právnom závere dovolací súd vychádzal aj z dôvodovej správy k vyhláske č. 413/2023 Z.z., podľa ktorej pri podaní návrhu podľa § 376 ods. 1 alebo po začatí konania bez návrhu podľa § 376 ods. 2 CMP súd nebude vykonávať zisťovanie dôvodov, či existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, ale bude ihneď postupovať podľa § 377 ods. 1 CMP a v uvedenej veci uznesením výkon rozhodnutia nariadi (využívajúc ustanovenia § 378 až § 383 CMP) alebo návrh zamietne z dôvodov uvedených v § 376 ods. 1 CMP. Z § 3 ods. 3 vyhlášky č. 207/2016 Z. z. vyplýva možnosť súdu preveriť dôvody nespĺnenia uloženej povinnosti až fakultatívne. Tieto skutočnosti môžu byť neskôr podkladom pre rozhodnutie súdu, ako aj pre prípadné rozhodnutie o neodkladnom opatrení podľa § 3 ods. 2 vyhlášky. Za týmto účelom príslušný orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately vypracuje súdu správu, ktorej náležitosti upravuje § 5 písm. a) až d) vyhlášky č. 207/2016 Z. z.

12. Druhá právna otázka „či Oprávnený má alebo nemá právo na styk s maloletou v čase choroby maloletého dieťaťa“ nebola predmetom odvolacieho prieskumu, bola síce vymedzená zrozumiteľným spôsobom, jej formulácia však opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (aj prvoinštančného) súdu a takto predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Jej zodpovedanie v dovolacom konaní preto neprichádza do úvahy.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené je dovolanie oprávneného nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b), ale tiež dôvodné.

14. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 2 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie môže podľa povahy vec vrátiť odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

15. Ak odvolací súd založil svoje rozhodnutie v tejto otázke na inom právnom názore, treba mať za to, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

16. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.